

عنوان مقاله:

هنر موسیقی در ادب فارسی و بازتاب آن در غزلیات حافظ

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات هنر و فرهنگ، دوره 2، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

زهرا منصوری هرسینی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

مهدی محمدی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور، ایران

خلاصه مقاله:

سنت خنیاگری و نوازندگی در ایران، پیشینه ای کهن دارد و پیش از ورود اسلام به ایران، نشانه های زیادی در دست است که خود حاکی از اهمیت آن در فرهنگ ایرانی بوده است. اصولاً هنر موسیقی در نقل روایات شفایی و داستان های ملی تأثیر به سزایی داشته است. در جامعه ی ایرانی با وجود مخالفتی که از طرف شریعت با نوازندگی و خنیاگری صورت می پذیرفت، موسیقی ایرانی با اشکال متفاوت و پرده های گوناگون خود به حیات خود ادامه داده است که این امر معلول علل گوناگونی است که مورد پژوهش ما می باشد. در این مقاله نخست به بررسی زمینه های فرهنگی و اجتماعی توجه ایرانیان به هنر موسیقی پرداخته ایم؛ آن گاه به بارزترین تاثیراتی که این هنر و در مجموع سنت نوازندگی، در فکر و اندیشه ی حافظ داشته به طوری که آن را در غزل خود انعکاس داده، اشاره کرده ایم. نتایج پژوهش نشان می دهد که حافظ از موسیقی برای بیان اندیشه های خیامی، ملامتی، طنز و ... استفاده کرده است.

کلمات کلیدی:

سنت خنیاگری، ایران باستان، شعر غنایی، شعر عرفانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1352193>

